

запознахме съ древния Египетъ. Въ ожичностъ казватъ, че адътъ е горещъ именно за това, защото е роденъ въ Египетъ.

Американскиятъ ученъ професоръ Руселъ Смитъ започва своята голъма книга за северна Америка съ следнитъ думи: „Адътъ е горещъ. Помисляли сте, при това, нѣкога: защо именно е горещъ?“

Защо ли? Представленията за ада било създадено въ Египетъ. Вие знаете вече, какво представлявалъ (пъкъ и сега представлява) отъ себе си Египетъ: тѣсна ивица земя между две страшни пустини.

Тѣзи пустини сж страшни съ своята горещина — непоносима горещина, непоносимъ жаръ. Адътъ е създаденъ за да се предизвика страхъ у хората. Какво по-страшно — по-ужасно и по-силно може да се измисли за хората, които постоянно гледатъ предъ себе си ужаситъ на пустинята, нейниятъ страшенъ жаръ като отъ огънь, разгорени вжглища, разтопени камъни, разтопено желѣзо? И за тѣзи именно хора отъ горещата пустиня е създаденъ страшниятъ и горещъ адъ.

Но нѣкъде на другия край на земята, близо къмъ полярнитъ страни живѣли древнитъ скандинавци. Тѣ живѣли срѣдъ вѣченъ студъ, срѣдъ ледове и снѣгове.

Какво можело да се покаже на тия древни скандинавци най-ужасно? Разбира се, вѣчниятъ ледъ, вѣчниятъ снѣгъ, вѣчниятъ студъ и то, разбира се представенъ десетки пжти по-силенъ отъ този, който тѣ изпитватъ или пъкъ сж виждали и за тия древни скандинавци, — пише професоръ Смитъ, — адътъ е мѣсто което се намира срѣдъ снѣговетъ и вѣчнитъ ледове.“

И продължава разказа си професоръ Смитъ. Когато на посине-

литъ отъ студъ северни жители се паднало случай за пръвъ пжтъ да чуютъ каква да е проповѣдь, въ която съ ярки чърти се описвалъ горещиятъ адъ, единъ отъ тѣзи зъзнещи слушатели се обърналъ къмъ проповѣдника съ следнитъ въпроси:

Слушайте, — казалъ той, — разбира се никой отъ насъ и нѣма да се откаже никога да отиде въ това прѣкрасно мѣсто, за което вие ей сега ни разказахте. Само че не може ли да се дойде тука нѣкакъ си по-лесно? Нима трѣбва непременно да натрупаме цѣлъ купъ грѣхове?

Отразила ли се е на рая географическата обстановка?

Несъмнено. Раятъ сжщо така е създаденъ въ пустинята ако адътъ е трѣбвало да предизвика страхъ у хората, раятъ пъкъ билъ създаденъ за утѣха на ония, които прекарвали въ мъжки и страдания тукъ на земята. Но какво по-съблазнително е можало да има за жителитъ на пустинята отъ мечтата за прохлада?

На тѣхъ, гледащи постоянно горещия пѣськъ и нажеженитъ камъни на пустинята, нищо не можело да се стори по-добро отъ вѣчно зеленитъ и потънали въ цвѣтя ливади и вѣчно зеленитъ овощни градини. На тѣхъ, който добре знаели какво значи да ти се пукатъ устнитъ до кръвъ отъ жажда и горещина, не е можало да има по-добро и по-удобно мѣсто отъ една цвѣтна или овощна градина, оросена съ хиляди студени поточета, които се пѣнятъ, и разливатъ се съ шумъ и прашатъ прохлада навредъ.

Гжста сѣнчеста градина пълна съ ручей и потоци хладна вода — тѣй се представя раятъ и днесъ.